

The Sweetest Winter

หนาวหวาน

จุดเริ่มต้นการเดินทางของหัวใจ
เพื่อตามหาใครสักคนที่เป็นรักแท้

มาภา

ดั่งอสงไขย

บทนำ

อย่าประมาทรูปพี่เห็นชี้เหร่
ชาวไร่ชาววังไม่ซังซิง
ใช้ว่าจะแสร้งแกล้งอวดตัว
ว่าพาลงเข้ายวนชวนหัวเราะ

ไม่ว่าเล่นเป็นแสนที่ซอบใจหญิง
อุตส่าห์ทิ้งมาลัยมาให้เงาะ
นานไปพี่ก็ลัวจะชมเปาะ
แกล้งปะเหล้าปะเหละและเลียม^๑

“ใจเอย” ร่ายกลอนจบ เจ้าของนิ้วมือเรียวกีฬิกหน้าปกหนังสือ
ขึ้นดูอีกครึ่งพลงแย้มยิ้มที่มุมปาก

วันนี้เป็นวันว่าง ๆ ของซานนท์ เพราะเจ้าตัวเพิ่งได้พักหลังจากการโหม
งานหินกับบริษัทในเครือของบริษัทที่ก้าวล้ามเปอร์ซึ่งกินเวลากว่าสิบหกวันติดมา
สุด ๆ ร้อน ๆ พอมีวันหยุดพักผ่อน วิศวกรเครื่องกลหนุ่มจึงตั้งใจจะไม่ทำอะไร
ทั้งนั้น แล้วขลุกอยู่ในห้องอ่านหนังสือ ทาวิทยบรรณกรรมอ่านเล่นสักเรื่องสำหรับ
วันพักผ่อนที่นาน ๆ จะมีเสียที แต่ไม่นี่ก็เลย เขากลับค้นพบสุดยอดบทกวีจาก
เรื่อง *สังข์ทอง* หนังสือวรรณคดีไทยเก่า ๆ เล่มนี้

^๑บทละครนอกเรื่อง *สังข์ทอง* ประพันธ์โดยสุนทรภู่

ขณะเปลียดเปลีนอยู่กับหนังสือไม่เคยคุ่น ชายหนุ่มร่างสูงท่าทางดี ใบหน้าหล่อเหล่า ก็ปรากฏตัวขึ้นที่ประตู เมื่อมาถึงก็ตบเบาเขาดังบ่าบ พร้อมเอ่ยคำทักทาย

“ไอ้หมอก! กลับมาไม่ยอมรับโทรศัพท์ ทำอะไรอยู่วะ”

“ตามหารักแท้อยู่” เจ้าของบ้านตอบเสียงหัวนด้วยใบหน้ากวนอารมณ์ ในแบบที่เขาใช้กับหมูเพื่อนเป็นปกติ โดยไม่เงยหน้า

“อะไรของนายวะ จะตามดมรักแท้ใคร”

“รักแท้ครับ กรุณาอย่าเกียจ” วิศวกรหนุ่มแก่ ก่อนจะเปรยเบาๆกับตัวเอง “เอ...หรือจะหารจนล้ากคนดี”

“เมาดอทเอ^๒หรือโงะไอ้หมอก รจนงรจนอะไร” ชายร่างสูงเบะปากใส่คำพูดชวนเพื่อที่ไต้ยินไต้ฟัง

“ไม่เคยเรียนหนังสือหรือโงะครับคุณภุมินทร์ รู้จักไหมครับสังข์ทอง เจ้าเงาะกับรจนาลีเสียงพวงมาลัยนะ ฮู้ว...”

ภุมินทร์คือชายหนุ่มเนื้อหอม เป็นนักรักตัวยงที่ซ่านนท์จัดอันดับให้อยู่แถวหน้าจากบรรดาคนรู้จักทั้งหมดในชีวิตของเขา ดังนั้นคำว่า “รักแท้” จึงอาจฟังดูยากเกินไปสำหรับมนุษย์ผู้ชายคนนี้

“เคยเรียนลี แต่ที่ฉันไม่เข้าใจนี่คือนาย เกิดเฮี้ยนอะไรขึ้นมวอะ เจ้าเงาะอะไร รจนาลี เกียอะไรกับนายด้วย”

คนคิดจะเป็นเจ้าเงาะจนใจเฮือกใหญ่ อดกลั้นกับความเข้ซี้ แล้วตอบ “ฉันจะตามหารักแท้...ซัด-พอ-ไหม!”

“เฮ้ย! อะไรนะ! ตู้อย่างนายเนี่ยจะตามหารักแท้! อินจัดตามสังข์ทองมากไปหรือเปล่าวะ ไอ้คุณซ่านนท์” ภุมินทร์แขวะพร้อมเบ้หน้าพลาถสายศีระษะด้วยท่าทางดูหมิ่นดูแคลน “แฟนล้ากคนยังไม่เคยมีเลย”

“ฉันไม่ใช่พวกใช้ความรักเปลือยอย่างนายนี่” คนถูกเปลียนเพศภาวะรีบค้ำเห็นเพื่อนในกลุ่มใช้เงินกันเป็นเบี้ยเพื่อเลี้ยงสาวยกโตะไม่เว้นแต่ละวัน เขาไม่เคย

^๒DotA หรือ Defense of the Ancients คือชื่อของเกม ซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่นักเล่นเกมออนไลน์

เห็นด้วยและไม่เคยแน่ใจเลยว่าไอ้พวกนั้นจริงจังหรือแค่อยากทำแถม และสาว ๆ ที่เห็นก็เหมือนกัน รู้จักนิสัยเพื่อนของเขาดีสักแค่ไหน เขาไม่อยากจะประเมิน

“เรื่องมากเองช่วยไม่ได้ แล้วไง จะสวมร่างเงาเหาะตามทารกแหว่งนั้น”

“และจะไม่ใช้เงินซื้อใจใครแม้แต่บาทเดียวด้วย”

“เหอะ! พุดเป็นการตุน น้ำหน้าอย่างนายเนียนะ แฟนก็ไม่มี หญิงสักคน ยังไม่เคยจีบเลย ริจะทารกแท้” หนุ่มรูปหล่อเย้ย พร้อมกับตบขาอีกฝ่ายเป็นครั้งที่สอง “นิสัยกวนสัน พุดจาหัวนๆ แถมบังานอย่างนาย ฉันพันธงได้เลย ว่าถ้านายไม่ใช่ทายาทคนเดียวของ ‘วงศ์สวัณณ์’ ถึงจะหล่อแค่ไหน ก็อย่าหวังว่าชาตินี้จะมีซาอ่อนให้เซยชม!”

เมื่อได้ฟังคำหยาบหยัน ชานนท์ก็วางหนังสือลงบนโต๊ะแล้วพยักทักายลุกขึ้นยืนประจันหน้า “คอยดูไหมล่ะ ว่าคนอย่างนายชานนท์ หาแฟนทั้งคน ได้ที่ทั้งรักและจริงใจได้โดยไม่ต้องพึ่งเงินสักกะบาทเดียว”

“อีกสักสิบปีตอนที่พวกผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกับเรากลัวขึ้นคาน ก็คงจะไต่มั้ง”

เห็นแววตาที่คำพุดหมิ่นแคลน ประกอบอาการเบ้าปากพ่นลมหายใจแรงของเพื่อน ชายหนุ่มก็รู้สึกฮึกเหิมขึ้นมา เขาไม่เคยพ่ายแพ้ต่อภูมินทร์ ไม่ว่าจะเรื่องเรียน เรื่องงาน หรือแม้แต่ตอนเล่นเกมออนไลน์ ทั้งยังไม่เคยยอมให้ใครหน้าไหนมาชมขวัญ เรื่องอะไรครั้งนี้เขาต้องยอม!

“แล้วถ้าฉันทำได้ภายในครึ่งปีละ นายจะเอาอะไรมาขอขมา”

“ช่างกล้า!” หนุ่มเพล็บบอกระเบิดหัวเราะเสียงดังลั่น ก่อนจะจิ้มนิ้วชี้ลงกลางอกคนโสดสนทีย่างเย้ยหยัน “ถ้าใช้แค่ความเป็นนายโดยไม่มีป้ายวงศ์สวัณณ์มาห้อยคอ นายไม่มีปัญญาหาแฟนที่รักนายจริงได้แน่ ขนาดทุกวันนี้มีทุกอย่างยังหาไม่ได้เลย”

“พนนกันไหม” ชายผู้ถูกปรามาสร้องทำ ขณะยกคิ้วพร้อมแสยะยิ้มชวนโมโห “ฉันจะหาแฟนมาแนะนำให้นายรู้จักภายในครึ่งปี โดยไม่เอาคำว่าวงศ์สวัณณ์มาเกี่ยวข้อง”

เกิดเสียงผิวปากหวีดหวืออย่างชอบอกชอบใจดังขึ้นจากภูมินทร์ ตาม

มาด้วยเสียงหัวเราะเยาะ วิศวกรหนุ่มหาได้ตอบโต้ไม่ ยืนนิ่งมองหน้าเพื่อน
ดูที่ท่า หากเพียงชั่วอึดใจต่อมา อีกฝ่ายก็เหยียดยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“งั้นนายต้องไปหาที่เมืองนอกเท่านั้น”

หา - ที่ - เมือง - นอก?! คนโสดสนิทร้องลั่นในใจ พยายามไม่กระโดด-
กระตาคให้เพื่อนหัวเราะไล่อีกหน

“แล้วถ้านายไม่คิดจะใช้เงินซื้อใจใคร ฉันให้นายใช้แค่เงินเดือนเดือนล่าสุด
ของนายเท่านั้น แล้วพาแฟนกลับมาให้ฉันรู้จักภายในครึ่งปี ว่าไง ตู้อย่างนาย...”
ยอดนักรักเหยียดริมฝีปากเย้ย “กล้าไหม”

คราวนี้ซานนท์ได้แต่นิ่ง เขาคงนึกถึงเรื่องน่ากังวลใจที่สุดในเวลานี้ ซึ่งก็
คืองานที่ยังคงติดพันอยู่ในแล็บกลางของบริษัทที่เขาเป็นคนดูแล ถ้าจะทิ้งไปเพื่อ
อะไรพิเรนทร์ๆ แบบนี้ มันจะเป็นอย่างไร

“ว่าไงพ่อลูกชายคนเดียวของนักธุรกิจใหญ่ หลานชายคนเดียวของอดีต
รัฐมนตรีชื่อดัง รูปหล่อพ่อรวย มีแต่อุปชั่น ไม่มีน้ำยา หรือเมื่อก็แค่ปากดี
แต่ไม่กล้าเอาจริง ฉันว่าแล้วว้ยงั้นนายก็ปอดแตกจ้ะยังคำ”

ปอดแตกงั้นหรือ...ไม่มีใครกล้าเหย้าเขาถึงเพียงนี้ มันช่างเป็นการหยาม
ศักดิ์ศรีลูกผู้ชายอกสามศอกอย่างเขา!

“ประเทศไทย” คนถูกทำขบขันถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ช่มความรู้อึก
ขวางหูขวางตา กับคำพูดหยอกเย้าของเพื่อนรักไว้

“แน่ใจ?” ภูมินทร์ถามกลับหัวเราะ

“อย่าพูดมาก จะให้ไปที่ไหน” ชายหนุ่มมถอนใจเฮือกขณะกลอกตาขึ้น
อย่างระอาใจในความวู่วามของตน เรื่องนี้ไม่ใช่เล่นๆ ไหนจะเรื่องงาน ไหนจะ
ต้องขออนุญาตบุพการี ไหนจะต้องจัดการกับภารกิจพิลิกนี้ให้สำเร็จ ซานนท์
ยังมีดบาด้าน แม้เขาจะอยากมีใครสักคนที่จริงใจมาเคียงกาย แต่เงื่อนไขแบบนี้
เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะไปรอด “ว่าไง”

“ลอนดอน” เพลย์บอยหนุ่มหัวตาพลาญยักคิ้ว

“ทำไมต้องเป็นลอนดอน”

“เพราะนักเรียนอังกฤษที่ฉันเคยคบมาแต่ละคนมีระดับทั้งนั้น เจ้ายศเจ้าอย่าง

อีโก้สูงเสียดฟ้า สิ่งทงรูปยากอย่างนายนะ ถ้าคิดว่าแน่จริง ไปที่ไหนก็ได้ มั่ง...” เจ้าของความคิดลากเสียงยาวแล้วเหยียดยิ้มเมื่อเห็นเด็กอนุบาลในโรงเรียน ความรักมีท่าทีวิตกกังวล นานๆที่เขาจะได้เป็นต่อ “อย่าคิดว่ามันง่ายๆ ฉันไม่ยอมให้นายแค่ปลอมตัววิ่งไปหลอกสาวหรอก ฉันจะให้นายไปอยู่ในที่ที่ไม่มีใครรู้จักนามสกุลอันสุดแสนจะยิ่งใหญ่ของนาย ไม่มีซูเปอร์คาร์ให้นายขับอวดสาวไม่ซ้ำกัน นายจะได้เข้าใจว่า “หล่อแต่กินไม่ได้มันเป็นอย่างไง”

ดวงตาเรียวคมของซานนท์จ้องนิ่งยังไปหน้าเจ้าเล่ห์ของเพื่อน แล้วตอบ “อืม...ตกลง ฉันรับคำทำของนาย และจะใช้เงินแค่สองแสนบาท ยืนยันจาก สลิปเงินเดือนล่าสุด”

“เฮ้ย! เอาจริงดิ?” เห็นท่าทางและแววตามุ่งมั่นของอีกฝ่าย พลั่ยบอยหนุ่มก็ซັกหวั่น แม้ปกติเพื่อนของเขาจะเป็นคนใช้ชีวิตสบายๆ แต่เกิดถ้าได้เอาจริง ขึ้นมาเมื่อไร หากยังไม่บรรลุถึงจุดหมายที่วางไว้ ชายหนุ่มก็ไม่เคยยอมหยุดกลางคัน “ไม่ใช่ง่ายๆนะเว้ย”

“พั่นด้วยอะไร”

ภูมินทร์สบตากับเพื่อน ก่อนจะผินหนีไปทางอื่นเพื่อใช้ความคิด “เอาเป็นที่ดินสันกำแพงที่ยายยกให้นายละกัน ฉันอยากได้”

“ผืนไหน”

“ไ้รวย มีเยอะจัดจนจำไม่ได้เลยหรือไงวะ”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่สนใจอะไรพวกนั้น แล้วยายก็ให้โฉนดมาไม่รู้ตั้งกี่ปี กผืนไหนวะ”

“ผืนสลิปไรที่นายเคยพาเซเว่นป่าเพื่อนที่เชียงใหม่ไปดูง จำได้หรือเปล่า ที่ฉันอยากซื้อต่อ แต่นายไม่ขาย”

ซานนท์ขมวดคิ้วอยู่สักพัก กว่าจะนื่อกออก “อ้อ จำได้ละ ตกลง แล้ว ถ้าฉันชนะละ”

“นายจะเอาอะไร”

“นายจะต้อง...” เขาหยุดและเหยียดยิ้มส่อแววร้ายให้เพื่อนรัก “...ไปบวชที่อินเดียหนึ่งพรรษา”

“บวชที่อินเดีย?” ภูมินทร์สบถโพล่ง ตาเบิกโพล่งและอึ้งไปครู่ใหญ่ ครั้นคิดว่าอย่างไรเสียอีกฝ่ายก็ไม่มีการสำเร็จจึงกล้ารับเดิมพัน เขานึกไม่ออกจริงๆ ว่าคนเคยใช้เงินไม่ต้องคิดจะมีชีวิตอยู่ด้วยเงินสองแสนบาทเป็นเวลาถึงครึ่งปีในเมืองที่ค่าครองชีพสูงลิบขนาดนั้นได้อย่างไร หรือถ้าจะให้ย่นเวลา เขาก็มั่นใจว่าไปก่อนอย่างนี้ไม่มีทางหาคนรักที่จริงใจได้แน่ เพราะขนาดเขาหามาตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมก็ยังไม่เจอ “ก็ได้ ตกลง ถ้าใครโกงถือว่าแพ้”

“ไม่มีปัญหา”

“เฮ้อ...” หนุ่มรูปหล่อถอนใจเฮือกยาว “จะไปเมื่อไร”

“หน้าหนาวนี้”

“โวะ! ไปชะงะฤดูสยิวเลยนะ”

“สยงสยิวอะไร ทริปนี้ไม่มีเซ็กซ์เว้ย ความรักล้วนๆ” ชานนท์แค้นยิ้มก่อนจะขยายความ “ที่รอไปตอนนั้นเพราะฉันยังต้องอยู่เคลียร์โปรเจกต์จากแล็บให้เสร็จก่อน”

“ครับ คุณวิศวกรเอ็มดี...^๓แน่ละ ผู้ชายเวอร์จินอย่างนายไม่คิดเรื่องพรรคินั้นหรอกฉันรู้ แล้วฉันก็ขอตราหน้าไว้เลยด้วยว่าคนไม่เคยรักใคร่อย่างนายไม่มีทางสำเร็จหรอก เตรียมลายเซ็นสวยๆ ไว้โอนโฉนดให้ฉันได้เลย!”

“อืม...”

ภูมินทร์แกลังทำเป็นยกไหล่ข่มขวัญ แล้วเปลี่ยนเรื่องพลางลูบท้องหลังเกิดเสียงดังจ๊อก “หิววะ ป้าถนอมทำอะไรกินบ้างวะวันนี้”

“ไม่รู้ ไปดูเอง” ผู้เป็นเจ้าบ้านตอบเสียงห้วน ก่อนที่อีกฝ่ายจะตบเบาเขาอีกรอบ ยิ้มเยาะแล้วเดินออกไป

เอาแล้วใหม่ล่ะไอ้หมอก อยู่ดีไม่ว่าดี หาเรื่องใส่ตัวซัดๆ

ชายหนุ่มคว่ำโทรศัพท์ที่ขึ้นมามอง แล้วกดต่อสายถึงบิดา...

^๓ Managing Director (MD)

จุดเริ่มต้นของรักแท้อันนำหัวเราะ

มาถึงแล้วเว้ย!

ซานนท์ วงศ์สวัสดิ์ ร้องดังๆ ในใจขณะรวบรวมหนังสือเดินทางและเอกสารประกอบ รวมถึงบอร์ดดิงพาสย์ดลงตรงช่องหน้าสุดของกระเป๋าเดินทางขนาดกลางที่ทำด้วยผ้าใบสีดำนีท หลังดึงมันลงจากสายพานแล้วลากผ่านกลุ่มคนมากมายในสนามบินฮีทโธรว์ สนามบินประจำชาติ ณ กรุงลอนดอน

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาได้มาเหยียบเกาะแห่งนี้ ชายหนุ่มเคยมาที่นี่หลายครั้ง ซึ่งส่วนใหญ่ความสนใจของเขาพุ่งตรงไปยัง ‘เอมิเรตส์สเตเดียม’ ซึ่งเป็นสนามฟุตบอลของทีมอาร์เซนอล เพื่อเข้าชมการแข่งขันฟุตบอลนัดสำคัญของทีมในดวงใจกับผองเพื่อน แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาเดินทางเพียงลำพัง และที่สำคัญด้วยเงินที่เหลือเพียงหนึ่งแสนเจ็ดหมื่นเศษหลังหักค่าตัวเครื่องบินขาเดียวในชั้นประหยัดแล้ว

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าเงินจากกระเป๋าทางเกงยีน แล้วควักธนบัตรใบละยี่สิบปอนด์ขึ้นมาถือพลางหันรึหันขวางด้วยยังคิดไม่ออกว่าจะทำอะไรต่อ สำหรับเขาเท่านี้ก็นับเป็นความลำบากเสียแล้ว เพราะทุกครั้งที่เดินทาง ไม่ว่าจะในหรือ

นอกประเทศ เขาจะมีปรีชาทำหน้าที่เป็นบัตเลอร์“ ส่วนตัวคอยจัดการทุกสิ่ง-
ทุกอย่างให้ แม้แต่การพาเขาออกไปจากสนามบินอย่างนี้

เอาวะไอ้หมอก มาถึงนี่แล้ว จะแพัพั่นไอ้ภูได้ไง!

ซานนท์สุดหายใจเข้า แล้วดวงตาเรียวยาวก็สอดส่องหาป้ายที่จะบอกทาง
ไปสู่แหล่งพาหนะรับจ้าง เขาเห็นว่าซ้ายมือคือทางออกไปขึ้นแท็กซี่ ขวามือคือ
รถไฟใต้ดิน ซายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง พลันนั้นก็ระลึกอะไรขึ้นมาได้

จนอยู่ไม่ใช่หรือไอ้หมอก

เมื่อทางเลือกมีน้อยเขาก็จำเป็นต้องใช้บริการรถไฟใต้ดินอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้ ซานนท์ลากกระเป๋าไปต่อแถวที่มีคนยืนต่อคิวกันกว่าสิบชีวิตเพื่อซื้อตั๋วเดินทาง
พลาซเซง็อมองหาวิธีการใช้

ซายหนุ่มผ่อนลมหายใจยาว ทำทางเล็กลักและดูสับสนงุนงง แทนที่จะมี
ตารางราคาบอกว่าจะจากไหนไปไหนราคาเท่าไร กลับบอกมาเป็นโซน

ยังกับวงปีไม้ยืนต้น...

รถไฟใต้ดินในกรุงลอนดอนจัดช่วงราคาตามเขต วงกลมใจกลางเมือง
ตามแผนผังคือโซนหนึ่ง วงกลมวงที่สองล้อมรอบวงแรกคือโซนสอง วงต่อมา
ก็สาม สี่ ห้า ไปจนถึงแปด

อีทโรวโซนหก นี่ก็ซื้อโซนหกถึงโซนหนึ่งก็แล้วกัน!

ขณะก้มๆ เงยๆ หาช่องซื้อ หัวไหล่ของเขาก็ถูกสะกิดเบาๆ จนรู้สึกจ๊กจี้
ตามมาด้วยน้ำเสียงหวานใส ทว่าหัวนัจด์ของใครคนหนึ่ง

“คนไทยหรือเปล่า”

“ครับ” ซานนท์หันขวับไปตอบ เขาพบหญิงสาวหน้าใส ดวงตาเรียวยาว
ปลายตวัดด้วยอายไลเนอร์สีน้ำตาล นัยน์ตาเป็นประกายสดใส หากเติมไปด้วย
ความยียวนไม่หยอก

“นายเพิ่งมาที่นี่หรือ เห็นมาต่อแถวซื้อตั๋ว”

“Butler (มาจากภาษาฝรั่งเศสโบราณ Bouteillier) คือผู้จัดการครอบครัวยุคเก่าที่มีมาตั้งแต่
มาจากประเทศอังกฤษ บัตเลอร์ที่ดีต้องมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานลักษณะครอบครัวนั้นๆ เป็นอย่างดี
ในภาษาไทยบัตเลอร์แปลว่าคนรับใช้” ซึ่งมีความหมายแตกต่างจากความเป็นจริงในยุโรปพอสมควร

“ฮะ? เอ่อ...ครับ” วิศวกรหนุ่มพยักพืด เขาดูงะแง่มากหรืออย่างไร คนแปลกหน้าร่วมชาติถึงกับต้องลงทุนเดินมาทักทายขนาดนี้ เขายังไม่ทันได้ถามกลับ เสียงใสๆ นั้นก็เฉลยคำตอบให้รู้เสียก่อน

“นายเอาของฉันไปใช้สิ ฉันมีตัววันไม่จำกัดเที่ยวโซนหนึ่งถึงหก ฉันกับเพื่อนกำลังจะบินไปที่อื่น คงไม่กลับมาใช้วันนี้แล้ว”

“ฮะ?” ซานนท์เลิกคิ้วขึ้นอย่างงวยงง

“ไม่ต้อง ‘ฮะ’ แล้ว เอาไปเหอะน่า อย่าให้เงินบาทมันรั่วไหลออกนอกประเทศน่ะเลย”

พูดจบเธอก็ยื่นตัวกระดาษสีขาวให้ ขณะที่เขาสั่งเกตว่ามีหญิงสาวท่าทางเรียบร้อยหน้าตาน่ารักอีกคนยืนอยู่ข้างกายคู่สนทนาของเขา...ไม่สิ จะเรียกว่าคู่สนทนาได้อย่างไร ก็เธอเล่นพูดอยู่ฝ่ายเดียว...เมื่อเขาหันไปมอง เธอผู้นั้นก็ยิ้มให้

ชายหนุ่มรับตัวมาด้วยความเก๋อกะเทิง ไม่รู้ทำไมเขาถึงยอมรับความช่วยเหลือนี้ ในเมื่อพ่อแม่พร่ำสอนว่าไม่มีอะไรในโลกนี้ได้มาฟรีๆ เขาจึงยื่นธนบัตรใบสีเขียวในมือไปให้

“ไม่เอา ก็ให้ไง ฉันเก็บไว้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ไปละ โชคดี”

“คะ...ครับ ขอขอบคุณ เดินทางปลอดภัยครับ”

“อ้อ” พยักหน้าแล้วร่างบางที่เคยยืนต่อหน้าก็หันขวับแล้วเดินจากไปพร้อมกระเป๋าสะพายหลังใบเล็ก และเสียงของหญิงสาวอีกคนก็แว่วเข้ามา

“แน่ใจหรือมีม่ว่าจะไม่ขอพี่ตุ่ก่อน มีมก็รู้ว่าช่วงนี้ ‘ดอกกรัก’ คนขาด เต๋ียวเขาก็ไล่เราออกหรอก”

“ก็ถ้าคนขาดจริง เขาจะไล่เราออกทำไมละออม แต่สามวันเอง แล้วพรงนี้กับมะรืนก็เป็นวันหยุดเราอยู่แล้วด้วย...”

มีม? ดอกกรัก? พี่ตุ่? คนขาด?

ซานนท์ทวนคำสำคัญนั้นอย่างพยายามจะเข้าใจในความหมาย แต่สิ่งที่เขาไม่เข้าใจคือหัวใจของผู้หญิงคนนั้นมากกว่า ภาพของคนหยิบยื่นหัวใจแบบแปลกๆ แฝงอารมณ์ฉุนเฉียวนิดๆ ยังคงติดตาแม้เธอได้เดินจากไปไกลเกินกว่าจะมองเห็นแล้ว ใบหน้าผุดผาดสดใสดูน่ามอง รูปร่างเพรียวบางอยู่ในเสื้อคอเต่า